

Preto
Nekonečný Nezjavný –
spiaci
Večný Prapôvodca –
nemôže byť študentom
považovaný za Ducha,
v zmysle
neskoršieho termínu,
ako je to bežne používané
v našom myslení.
Skôr je podobný
Čistému Priestoru,
z ktorého sa vynára Plameň,
a v ktorom je obsiahnutý.
Je tu blízka argumentácia
a rozdiel,
ktorý bude študentovi jasný,
ako postupuje, ktorý ale
musí byť zaznamenaný
aj teraz v prechode.
Prvý Aforizmus
ďalej uvádza:
„Času tam nebolo: pretože
Zmena ešte nezačala.“
Tu je opäť vyjadrené
ďalší „tvrdý výrok“
pre študenta, ktorý
nepochopil skutočný
význam „Času“.
Čas, v striktnom
filozofickom význame
tohto pojmu, neznamená
prosté trvanie existencie –
namiesto toho to znamená
„mieru
meniacej sa existencie“.
Trvajúca existencia,
v ktorej nie je
žiadna zmena formy,
aktivity, či stupňa,
mentálneho či fyzického,
je Nekonečná.
Čas je v skutočnosti len
„miera Zmeny“.
Bez Zmeny
nemôže byť Čas,
v pravom zmysle
neskoršieho termínu.
Čisté Bytie neprejavuje Čas.
Čas je výsledkom

Stania sa alebo Zmeny
a je vždy meraný
zmenou alebo staním
sa niečoho.
Nasledujúce vyhlásenie
z modernej knihy
môže poslúžiť na poukázanie
rozdielu medzi
konceptiou
Čistého Trvania a Času.
„Čisté Trvanie je
chápané bez ohľadu
na pohyby zmien vo veciach.
Čas je naopak
citlivá miera akejkolvek
časti trvania,
často označená
konkrétnym javom,
ako zjavnou rotáciou
nebeských telies,
rotáciou Zeme
okolo svojej osi, atď.
Náš koncept Času
pochádza z tých pohybov
a konkrétne
z tých pravidelných
a rovnomerných pohybov,
ktoré sa dejú na Nebesách,
časťou ktorých,
z ich dokonalej podobnosti
jeden druhému,
sú správne miery
nepretržitej
a postupnej veličiny
nazývanej Čas, s ktorou
ako sa predpokladá
koexistujú.
Čas, preto,
môže byť definovaný
ako vnímané množstvo
postupných pohybov.
Čas, založený na pohyboch
nebeských telies,
alebo Zeme, je často
meraný nástrojmi založenými
na takých pohyboch,
takých ako hodinky,
hodiny, slnečné hodiny, atď.“
My sme si tiež vedomí
priebehu Času cez zmeny

v našich mentálnych stavoch,
v našich myšlienkach,
našich mentálnych obrazoch,
atď. ako v bdelom stave,
tak aj v snovom stave.
Bezo zmien
vo vonkajšom svete,
reprezentovaných
naším vedomím
cez vnímanie
takých zmien
alebo bezo zmien
v našich mentálnych stavoch,
by Čas pre nás neexistoval.
Z toho teda vyplýva, že
daná Večná
Nemenná Realita,
z ktorej a ktorou
žaden „vonkajší svet“
nebol alebo nie je zjavný
a ktorá je zahalená
v nevedomom
a bezsennom spánku,
takom ako je vyobrazený
v Prvom Aforizme;
pre takú Realitu
nemôže existovať žaden Čas
– žaden Čas sám nezotrvať –
Večnosť bude trvať,
až kým by Zmena
ešte raz nezačala.
Preto bude študent vnímať
nevyhnutnú pravdu
vyhlásenia
Prvého Aforizmu,
že pre Večného Prapôvodcu,
zahaleného v Spánku
Kozmickej Noci
„Času tam nebolo: pretože
Zmena ešte nezačala.“
Je nemožné chápať to ináč,
uvažujúc o podstate Času
a neprítomnosti Zmeny
počas Kozmickej Noci
Večného Prapôvodcu.
Študent bude vnímať,
že ak je daná
Nekonečná Existencia
a neprítomnosť Zmeny,
potom musíme

nutne postulovať
Čisté Trvanie
a neprítomnosť Času.
Neexistuje logický únik
z tohto záveru.
Prvý Aforizmus
ďalej uvádza:
„Vecí tam nebolo:
pretože Forma sa ešte
nestelesnila.“
Tu sa opäť dostávame
k neodvratnému úsudku.
„Vec“ je
„Čokoľvek, čo existuje, alebo
je uvažované, že existuje,
ako oddelená entita
a ako oddeliteľný alebo
rozlíšiteľný objekt
myslenia.“
Každá „Vec“ musí
prejaviť „formu“.
„Forma“ je: 1.) tvar
alebo štruktúra niečoho,
čo je odlišené od
materiálu, z ktorého
sa skladá, teda
zospupenie alebo
tvar niečoho.
2.) spôsob konania
alebo prejavenia niečoho
pre zmysly
alebo intelekt.
3.) množina vlastností,
ustanovujúcich ponímanie
alebo
vnútorná sústava,
ktorá robí existujúcu vec
tým, čím je.“
Striktne povedané,
o „Vecí“ sa musí
dať uvažovať alebo
ju musí byť možné zobrazit'
ako zostavu z kvalít,
atribútov alebo vlastností,
ktoré ju odlišujú
od iných vecí. A teda
každá „Vec“ musí
prejaviť formu, aby bola
takto odlišená
a vnímaná zmyslami

alebo intelektom ako Vec.
Večný Prapôvodca –
Nekonečný Nezjavný –
nemôže byť braný tak,
aby prejavoval Formu alebo
znázorňoval či predstavoval
nejakú konkrétnu kvalitu,
vlastnosť alebo atribút
Zjavenia,
keď je vo svojom stave
Nezjavenia.
Keď Večný Prapôvodca
berie na seba
rúcha Zjavenia,
postupuje k prejaveniu
zovňajšku Vecí –
každá z týchto Vecí
zobrazuje Formu
a určité kvality,
vlastnosti či atribúty,
ktoré ich odlišujú
od ostatných
zjavených Vecí.
Je to samozrejme
v metafyzike a filozofii,
že Nezjavné
nemôže byť uvažované
ako vlastniace či prejavujúce
(vo svojej základnej podstate)
akúkoľvek množinu kvalít,
vlastností či atribútov,
ktoré sa objavujú neskôr
v jeho Zjavení Vecí,
ako odlišených
od opačnej množiny kvalít,
vlastností a atribútov.
A nemožno o ňom uvažovať
ako o vlastniacom
(vo svojej základnej podstate)
obe protikladné množiny
kvalít, atribútov či vlastností,
pretože „protiklady
sa navzájom rušia“
a „rozpory
sa nepodmieňujú“.
Namiesto vlastnenia
kvalít, vlastností
či atribútov – alebo Formy,
v akomkoľvek význame
toho termínu –

Nezjavné musí byť
považované za vlastniace
„schopnosť nekonečnej
manifestácie Formy,
kvalít, vlastností
a atribútov
vo svojich prejavoch“ alebo
„nekonečnú schopnosť
manifestácie Formy,
kvalít, vlastností
či atribútov vo svojich
zjavených Veciach.“
Nekonečné Nezjavné
nemôže byť považované
za Vec, či už samotnú
alebo pomocou jeho symbolu
Nekonečného Priestoru.
Skôr, ako to vyjadril
jeden osvietený tajný majster,
musí byť považované za
„Všadeprítomný,
Večný, Bezmedzný
a Nemenný Princíp,
ohľadom ktorého sú
všetky špekulácie nemožné,
pretože presahuje
silu ľudskej chápania
a akýmkoľvek ľudským
vyjadrením to môže byť
iba zakrpatené
alebo pripodobnené.
Je to mimo rozsah
a dosah myslenia –
je to nepredstaviteľné
a nevysloviteľné.
V období Kozmickej Noci
nie je prítomné nič okrem
Nekonečného Nezjavného,
preto je videné tak,
že nevyhnutne
„Vecí tam nebolo:
pretože Forma sa ešte
nestelesnila.“
Nie je žiaden logický únik
z tohto záveru.
Prvý Aforizmus
Ďalej uvádza:
„Činov tam nebolo:
pretože tam neboli žiadne
Veci, ktoré by konali.“

Toto vyhlásenie vyžaduje len malé alebo žiadne vysvetlenie. Keďže tam neboli žiadne Veci prítomné, nemali tam aké Veci konať. A všetko konanie v Nekonečne musí byť cez, prostredníctvom alebo vo Veciach. Všetko konanie vyžaduje Zmenu a tam, kde nie je žiadna Zmena, nemôže byť žiadna akcia. A ešte, nemožno si myslieť, že Nekonečné Nezjavné je bezmocné, pretože ono vlastní všetku Silu; nemožno si myslieť, že je nehybné, pretože v ňom samom je Abstraktný Pohyb. Hovoriac konečnými slovami, možno povedať, že vo svojom stave Nekonečného Nezjavného Večný Prapôvodca zotrúva v stave takého nekonečného Pohybu, že ak je porovnávaný s relatívnym Pohybom, je v stave Absolútneho Pokoja. Prvý Aforizmus ďalej uvádza: „Páry Protikladov tam neboli: pretože tam neboli žiadne Veci, ktoré by prejavili Polaritu.“ Ako každý študent filozofie vie, alebo by mal vedieť, každá Vec sa prejavuje ako kombinácia kvalít, vlastností a atribútov. Každá kvalita, vlastnosť alebo atribút, je jedným z Páru Protikladov – jeden Pól z Dvoch Pólov Kvalít, ktoré sú vždy prítomné. Ak je daná jedna kvalita, vlastnosť či atribút Vecnosti,

nevyhnutne z toho vyplýva, že v iných Veciach existuje Protiklad alebo „Opačný Pól“ – jej protiklad, antitéza. Neexistuje žiadna výnimka z tohto pravidla a hoci sa môže zdať, že Protiklad je neprítomný, usilovné hľadanie ho zaiste odhalí a jeho nevyhnutná existencia musí byť logicky vyslovená. Takže máme nasledujúce prirodzené Protiklady: Tvrdé a Mäkké, Horúce a Studené, Veľké a Malé, Ďaleké a Blízke, Hore a Dole, Deň a Noc, Svetlo a Temnota, Dlhé a Krátke, atď. Aj tam, kde náš jazyk zlyháva v poskytnutí konečného termínu pre Protiklad objavej kvality, vlastnosti či atribútu, Protiklad môže byť vyjadrený predponou „ne“ k pozorovanej kvalite, vlastnosti či atribútu. Niektorí myslitelia sa usilovali navrhnúť, že termín „Nekonečno“ zahŕňa kvalitu, vlastnosť alebo atribút, ktorý bol protikladom Konečného, ale toto je iba hra so slovíčkami. Slovo „Nekonečno“ jednoducho zahŕňa neprítomnosť obmedzení, limitov či formy a neindikuje žiaden limit, hranicu či formu, bez ohľadu na to, ako je rozšírené. Je nemožné sformovať mentálny obraz

Nekonečného Nezjavného, alebo k nemu pripútať Vecnosť, Formu, kvalitu, vlastnosť či atribút akéhokoľvek druhu – teda termín „Nekonečno“ nie je skutočným Protikladom. Iba vtedy, keď Zjavenie začína, zjavujú sa Páry Protikladov či Polarita. Nekonečné Nezjavné má možnosť nekonečna prejavov všetkých objektov, z ktorých zjavenie musí ukázať jeden alebo iný z akejkolvek množiny kvalít, vlastností či atribútov. Ale k Nekonečnému Nezjavnému samotnému – Večnému Prapôvodcovi, v jeho podstate – nemôže byť žiadna Polarita ani prítomnosť akejkolvek množiny Párov Protikladov. Tu, ako kdekoľvek inde, je študent nasmerovaný k tomu, aby uvažoval o Nekonečnom Nezjavnom pomocou jeho symbolu Nekonečného Priestoru, kedykoľvek si želá otestovať akékoľvek vyhlásenia Prvého Aforizmu. Prvý Aforizmus nakoniec uvádza: „Večný Prapôvodca, bezpríčinný, neviditeľný, nemenný, nekonečný, zotrúval v nevedomom bezsennom spánku. Iné než Večný Prapôvodca tam bolo Nič, buď Skutočné alebo Zdanlivé.“ Že je Večný Prapôvodca Bezpríčinný, je evidentný fakt, pretože nie je nič,

čo by mohlo zapríčiniť
Večné a Prapôvodné Bytie,
z ktorého vychádzajú
všetky Zjavenia.
To, čo je Večné,
musí byť nevyhnutne
Bezpríčinné (bezdôvodné).
To, čo je Nekonečné,
nemôže mať nič Iné,
čo by ho spôsobilo.
A nemôže byť spôsobené
Ničím
pretože „z Ničoho
nepochádza nič.“